

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Št. 9.

Ljubljana, dné 1. septembra 1899. VII. tečaj.

Nebeška lestvica.

IX. Pravičnost.

ravičnost je tista čednost, po kateri smo pripravljeni, dati vsakemu, kar smo mu dolžni. Največ smo dolžni Bogu, od katerega imamo vse; njega moramo častiti, ljubiti in mu služiti. V pravičnosti se zlasti odlikuje oni, ki natančno izpolnjuje božje in cerkvene zapovedi. Mnogo mlačnih kristijanov pozabi na to najimenitnejšo dolžnost.

1. Pred več leti je prišel v neko vas na Francoskem oče kapucin, da bi imel ondi misijon. Par dnij, preden se je začelo sv. opravilo, je šel nekda v cerkev, ondi molil in si potem ogledal tudi pokopališče. Tedaj se mu pridruži star upokojen *general*, ki je bival v oni

vasi, in ga nagovori: „Častiti oče, delate gotovo bojni načrt za prihodnji teden.“ „Prosil sem ravnokar božjega blagoslova“, meni misijonar. „Vi gospod ste gotovo oni general, o katerem mi je pravil gospod župnik, da biva v tukajšnji župniji. V koliko bitkah ste bili?“ — „V štirindvajsetih bitkah sem se boril za cesarja Napoleona“, odgovori ponosno stari vojak. „Kdo je večji gospod, Kristus ali Napoleon?“ nenadno praša kapucin. „Kako morete to vprašati? Kristus je Kralj vseh kraljev!“ „Dobro! Kolikokrat ste se pa že borili za Kristusa?“ „Častiti oče“, reče general po kratkem molku, „dobro ste me zadeli. Spoznam, da nisem bil dosedaj v vrstah bojevalcev za Kristusa, da nisem zanj — rekel bi — nič storil. Treba bode to popraviti. Ali vas smem jutri obiskati?“

Kapucin z veseljem povabi generala k sebi za drugi dan. General je prišel, opravil dobro spoved in naslednji dan šel v pričo vseh vernikov, odičen z vsemi svojimi vojaškimi častnimi znamenji, k sv. obhajilu. Po maši je zopet poiskal očeta kapucina, se mu lepo zahvalil in obljubil vsej občini s svojim življenjem dati lep zgled, da popravi to, kar je dosedaj zamudil.

2. Veliko bolj popoln, kakor oni, ki se šele v starosti začne odlikovati v čednosti pravičnosti, je pa oni, ki vedno zvesto Bogu služi, ki se zlasti nikdar ne sramuje svoje vere.

Učenec višje vojaške šole je našel na tleh šolske sobane molek. Zasmehovaje ga pokaže tovarišem in vsklikne: „Poglejte, kaj sem našel!“ Bilo je to ravno pred glavno skušnjo. Zdaj vstopijo gospodje, ki so učence izpraševali; najvišji teh gospodov je bil star maršal. Izmej vseh učencev se je najbolj odlikoval neki *mladenič Alfons*, ki je bil tudi po svojem postavnem vedenju načelniku posebno všeč. Ko je bila skušnja končana, zopet vstane oni predrznež, ki je poprej našel molek, in zaničljivo popraša: „Kdo je izgubil rožni venec?“ Oni učenec, ki je preje pri skušnji najbolje odgovarjal, stopi sedaj pogumno in brez strahu pred drznega tovariša in reče: „Molek je moj; rajna mati so mi ga izročili na smrtni postelji. Obljubil sem jim, da ga bom skrbno varoval in vsak dan molil nanj sv. rožni

venec.“ — Vse to je zvedel tudi maršal, ki je mladeniča prej izpraševal. Ko ga zopet vidi, mu reče: „Mladi prijatelj, častitam vam, da ste zastran svojega moleka pokazali ravno tako plemenito pogumnost, kakor ste se odlikovali s svojimi odgovori. Izpolnjujte vedno tako zvesto svoje dolžnosti, in vsi ljudje vas bodo čislali.“ Te besede so se tudi uresničile; Alfonz je postal odličen vojak in vrl junak.

3. Otrok, ki izpolnjuje dolžnosti do Boga, bo tudi izpolnjeval dolžnosti, ki jih ima do svojega bližnjega. Tak otrok bo za vsako dobroto hvaležen; govoril bo vselej resnico; v potrebi bo rad pomagal svojemu bližnjemu, ako mu je le mogoče. Vse te čednosti izvirajo iz čednosti pravičnosti. Zlasti bo pa tak otrok hvaležen in poslušen svojim starišem. Ker pa ubogljive in hvaležne otroke poplačuje Bog na tem in onem svetu, zato se, ljubi otrok, posebno potruj, da se odlikuješ v teh čednostih. Tudi ljudje posebno ljubijo takega otroka.

Ubog deček je jokal pred vratmi papeževega poslopja, ko so sv. oče Pij IX. ravno hoteli stopiti v kočijo; straže hočejo odpoditi otroka, pa on neprestano prosi, da bi ga pustili pred sv. očeta, ker so njegovi stariši v tako silni potrebi. Straže povedó to sv. očetu. Pij IX. ukažejo otroka pred se pripeljati in ga vprašajo, zakaj joka. Otrok pripoveduje, da so mu očeta odpekljali v ječo, ker niso mogli plačati dolga. Sv. oče niso imeli pri sebi toliko denarja, da bi pomagali otroku; zato se vrnejo v stanovanje po denar in ga dajo dečku, da bo rešil očeta.

Tako so sv. oče poplačali dobrega in hvaležnega otroka.

Al. Stroj.

